

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szombat

218. szám.

Pest, november 25. 1848

Nem kell táblabíró-politika.

Lapunkra előfizethetni jövő év január 1-től Budapesten házhozhardva félévre 5 ft, postán borítékban hatszor küldve 6 ft pp.

Helyben egyedül a kiadóhivatalban fizethetni elő, vidéken minden posta hivatalnál.

Hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hírdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr pp. fizettetik.

Pest nov. 24.

A Legedics féle berohanásnak tegnap este óta további hírének nem hallottuk.

Mindenki eltalálhatja, hogy ezen újabb expedíciónak más célja nem lehet, mint felvidéki tótjainkat ellenünk felrevolúciónálni.

Ezért előre látóknak kell lennünk s rögtön intézkednünk kell, hogy az ellenséget megelőzzük.

A sok nép fajok közül, mellyek e hont lakják, a felvidéki tótság az, melly iránt eddig semmi panaszkodásunk nincs.

A tót nép még elfoglalatlan elem, s azé fog lenni, ki azt előbb megszerzi magának. Ezért siet az ellenség előzönlenni a felvidéket s megmérgezni az ott lakó népet, melly mind eddig csendesen viselte magát.

Előre tehát magyarok szemközt az ellenséggel. Erélyességet kell mutatnunk, mert az erélyt mutató hatalom, már erkölcsi erejével is tud hódítani.

Nem követni el minden kitelhelőt, mi csak a felvidék biztosítására szükséges, amyi volna, mint megengedni, hogy szabadságunk s függetlenségünk ellenében ismét egy új Vendéet engedjünk feltámadni.

A felvidéki tótság most azon helyzetben van, mellyben volt három hónappal az előtt az erdélyi oláhság, a mellyben volt april elején Horvátország.

A korábbi ministerium szájatató gyávasága osztoba diplomatiszálásával megengedte, hogy Horvátország elszakassza magát s kétségbe esve elhánnya magától a kormány botot, midőn ott a reactio teljes erővel tört ki.

Igy voltunk Erdéllyel, oly csekély jelentőségű lap is, mint a mienk, be tudta előre látni, hogy Horvátország példájára a második Vendéet, keleten fog támadni.

Az oláh nép hű nép volt, mellyel a ki bántani tud, azt tehetni, mit akarunk, mi elhanyagoltuk elfoglalni az oláhokat a jó ügy védelmére, s oda engedték őket a gonoszoknak.

Az oláhok előtt nagy ajáság volt az, hogy ő velők a nyúzó szolgabírókon kívül más emberek is érinkezésekre jöjenek. Nagyön tetszett az nekik, ha velők a kaputások másról is beszéltek, mint arról, hogy ide gyere oláh, dolgozzál, vagy ízsess.

Az oláhoknak szabadságról kezdtek beszélni, ize mondták, hogy eddig a szabadságot a magyarok, a földesurak nyomták el, ize az idő, hogy magukat fölzsabadítsák. Beszéltek nemzetiségéről, beszéltek a mindenható s legkegyelmesebb ócsárszárról, mindnyájunk fenségese atyjáról, ki most a zsarnok magyarokat, a szabadság elnyomóit, meg akarja bántani.

Nem világos é előttünk, szíves olvasó, hogy ha az ellenségnek botor beszédekkel sikerülhetett az oláhokat megnyerni, nekünk, kik az örök igazság egyszerű szavával léptünk volna fel az elfoglalatlan csendes nép között, ize nagyobb eredményt nyerünk volna.

Kérdjük, valljon a magyar befolyás, a marciusi eszmék áttörő ereje, nem vehetett volna könnyen hatalmat a naszódai obester vagy a szentpölgarmeister ámitó fecsegésein.

Az oláhoknak, isten, ember tudja, az erdélyi gyalázatos aristocratja ellenében halálos sérelmei voltak.

A magyar kormány nem lépett közbe, s a boldogtalan nép esőrért zápor alá menekedett, helett, ha mi ottan megjelenünk, minket miként szabeditókat fogadtak volna.

Nem történt semmi. A ministerium az oláhok ügyében csak a félénk aristocratákra hallgatott, kik bünös öntudatokban kis lelküleg, mindég ócsárlák ezen népfajt.

Ezen lelketlen aristocraták, s kis lelkü polgárok, ma feladták Kolosvárt. Csókolkozzanak most össze jó tanácsadóikkal a megugrott korábbi ministerium tagjai.

Két rettenetes leczke, mellyen ha nem tanulunk, isten legyen irgalmas kegyelmes a magyar hazának.

A reactio e pillanatban harmadik helyen készül felútni sátorát.

Ne engedje a honvédi bizottmány ez alkalommal a mi szavainkat a pusztában elhangzani, mert ez a mi veszedelmünk.

Minket Windischgrätz nem győz le, de ha izeha a contrarevolútiót terjedni engedjük, ize magunkban omlunk széjjel.

A lázzadás terjeszkedése, ez ölhet meg minket, s háladatlan Habsburgok is csak erre számí-

tanak. Részünkről egy hódító haresről, Magyarorszag ellen nem is gondolkozhatnak.

Azért ezer gép mozduljon meg rögtön a felvidék oltalmára. Kassa, Eperjes sajtói foglaltassanak le a status részére, a fegyveres erő pedig mozogjon.

Különsen egyet ajánlunk. Parancsoltassék meg, hogy minden faluban a lelkész a néphez hazafiui beszédeket tartson. Adja elő miben áll azon szabadság, mellyben a magyar nemzet minden itt lakó népekkel testvéreileg osztózik, s miben áll azon sistema, mellyet az osztrák generalok akarunk nyakunkra hozni.

De nem lesz elég megparancsolni, utána is kell látnunk s az ellenkezőleg tövő lelkészekkel illő módon intézkedni.

Jóra való kormányt minden szót kell hallani, mi az országban kimondatik.

Es még más százezer apró részleteket, mellyek nem affélék, hogy egy rövid hírtapi cikkben azokat ellehetne számítani.

Hosszú kell kezdőni, s a tövőnk az új a körülmények kimutatandják.

Horvátország s Erdély szemeink előtt legyen. Ott is, midőn még kezdetben volt a forrongás, nem akarták hinni, hogy az olly veszélyessé nevekedsessék.

Megvetettük az ellenség erejét, oda hagytuk a felhasználható népeket, s ize melly következesei lettek.

Ha nekünk a contrarevolútióval nem volna bajunk, Windischgrätz herczeggel csak egy komázgathatnánk.

Mikor először volt arról szó, hogy az osztrákok minket megtámadjanak. Azon alkalommal, midőn a statusadósságok elvállalásáról volt a szó, s Ferdinánd egy levelet intézett István herczeghez, olvasóink közül sokan lesznek, kik emlékezni fognak, milly jó kedvű s hetvenkedő cikküket irtak a magyar lapok, s azok között mi is.

Most Windischgrätz ellenében komolyabbak vagyunk, pedig tizszerannyi erőnk van, mint a millyennel akkor rendelkezhattunk.

Mi ennek oka? mi változott meg az óta? semmi egyőbb, minthogy közöttünk a contrarevolútió felátotte kigyófejét.

Figyelmet tehát a felvidékre!

Százezer annyi erőt és munkásságot kell ott kifejtenünk, mint a mennyi tán elégséges volna mert a haza megmentése ügyében semmi tényező felesleges nem lehet.

Zrínyi-utczai levelek.

I.

Barátom Berti!

Furcsa egy állapotban vagyok. Kísérletet akarok tenni ugyan is magammal, milyen ez a szoba politicus, ki az eseményeket bőrfauteuilből, schlafrockban és kettős téli ablakokon átnézi s combinatióit mathematicai calculusokra s infallibilis tartott számításokra építi.

E végre ajtóimat keményen bezártam (bár csak szívem is bezárhatnám nemi emlékek előtt, de ez nem megyen) s a fenebbi toilletben íróasztalom előtt, mély redőbe szedett homlokkal ülök fauteuilben, meredten néztem az ellöttem álló falra, melyet, ha pillanataim átlukaszthatnának, vége volna minden — politikai eszmélkedésemnek s lenne levelemből egy Oda, mellynél még te sem írnál különbet, bárha fülíg szerelmes vagy is. —

Képzelted, hogy gondolataimat utnak indítva azok — avec un bien petit detournement a Sebestyén utca felé — legelőbb is Kolosvár felé galoppiroznak, s hipp! hopp! egyszerre a tekintetes és nemes város nagy piacának közepén — éppen a Ferencz császár emlékoszlópa előtt stoppolnak, honnan legelőbb is a szemben levő főörtanyát pillantják meg, mellyből 1833 huszagyókeddjén az ausztriai atyai uralkodó házcsupa farsangi tréfából löveté szeretett alattvalóit.

Hjahlah régi jó idők! milly kejéssen ringatólag tűnnek fel édes emlékek által magnetisált szemeim felgőzart szőke pillái alul!

Akkor még Weselényi Miklós in floribus nagy és merész hazafi volt, s a liberalismus Kolosvár falai közt tartá hálóteremét. Az igaz, hogy később el is aludt benne, no de nem is volt ám csoda, attól a sok mákonytól, melyet az inclitum gubernium utján vele elnyelettek, s melly mérregnek is megjárta volna, hanem a liberalisnak ösmert s így más előre erélyesnek kikürtölt Teleki József kezei által töltették volna bele a nemzetnek szivacsos békétürési poharába.

Na de hagyjuk a multakat, mellyeknek megvoltak a maga örömei, az ujévi és császár születés napi kormányzói bálók.

Busuljon utánok a ki akar.

A Jósikákat már 1834-ben sem tartotta az erdélyi nép becületos embereknak, de azért 1847-ben még is kezét csókolt Jósika Samu cancellárnak, pedig bizony ő kgyelmessége, ha akkor eb volt, ekkor legalább is kutyává nőtte ki magát.

Na de Széchenyi az illy fordulatot a körülményekhez maga alkalmazásnak nevezé, a kolosváriak pedig a nagy Széchenyinek mindig igen nagy tisztelői voltak, kivált, midőn nem rég vasutra is szükségök lett volna.

A nemes gróf ezen fenebbi elvéhez igen hű maradt, s csupa következetességből még — meg is bolondult, miután a mostani időkben az embernek eszét kell veszteni.

Hagyjuk őt azonban Döblingben, hol úgy is czélját érni látszik, miután mindig Bécs felé tekintgetett.

Midőn a martiusi napok következtében Erdély is egy kokarda ünnepélyt rendezett, s az

unio per tot vario casus keresztül ment, Kolosvár volt az első, melly — minthogy az egyé olvad Magyarhaza kormányának majd semmi dolga sem volt, s unalmában mindenik ministerének hasa kerekedett — egy kis dolgot akarván csinálni, famosus körlevelét utnak indítá, s mint az egyé olvadásnak öszinte és önérdék nélküli barátja a megszakadásra első anyagot szolgáltatott.

Az igaz, hogy nemis lett volna jó, ha valahogy az erdélyi szászok ösmert ármánykodásai tekintetéből az ottani magyarság egy kissé az érdekek öszvesítésére dolgozott volna.

Soha se is állott jól a magyarnak az a megfontolás, már pedig Kolosvár híres magyar város volt.

Mi bizony azért nem is teszünk szemrehányást senkinek is, hanem csak azért említők a fenebbeket, mert eszünkbe jutott, hogy a közelebről törtétek bekövetkezéséről mi is jószolgatánk annak idejében némellyeket, de bizony rajtunk is beteljesedett az, hogy nemo propheta in patria.

Aztán az erdélyiek azt gondolják, s pedig helyesen, hogy aide toi et le ciel t'aidera, csakhogy a magunkon segitést saját felfogásuk szerint magyarázván, az ellenség erősödését — öszvedugott kezekkel várták s meg is segiték magokat, hogy az isten panaszképen ne vegye. —

Azért mi az erdélyi események felett éppen nem lamentálgatunk, s Kolosvár bukása felett már csak azért sem sohajtnak, mert az inclitum Gubernium is oda veszett, mind ezek felett azzal vigasztalván magunkat, hogy megkapták a mit kerestek, s már most igyák meg a levét.

Mi most csak a közvélemény azon általános ohajtásában osztozunk, hogy Baldacci báró mi előbb kedves barátjához Zichi Ödönhöz küldessék, s pedig az, ezen utolsó által már megtört úton, damit sich keiner langweilen soll, s ha éppen egy triumviratusra leend szükségök, majd akad egy harmadik teljeshatalmu királyi biztos. —

Aztán.....

De ezt holnapra hagyom, addig isten veled.

Csernátóni.

Mákvirágok.

— How do you do teljeshatalmu országos futár, hatáskörének nagyobb biztosítása végett, magát a a honvédelmi bizottmánytól főhadnagyi ranggal kéri felruháztatni; kérelmének támogatására felhozván, miként

1-ör két héti tükör előtt tett folytonos studiuma után sikerült neki, egy tökéletesen főhadnagyi pofacsinálásnak betanulása, annyira, hogy a kevésbbé avatott szemtek még őrnagyot is nézhetnek ki belőle.

2-ör kinevezése iránti teljes reményében főhadnagyi egyenruháját már el is ké-

szítetté, s biztosítja a honv. bizottmányt, hogy az neki annyira jól áll, mintha csak ráöntötték volna.

3-ör szerénytelenség nélküli ömérzettel mondhatja el folyamodó, hogy a főhadnagyi ranghoz ép annyi érdemet tett, mint azon teljeshatalmu k. biztos ur, az őrnagyságra, ki a schwechati csatát Pozsonból nézte, s kinek k. biztos teljeshatalmu oldala mellett, most mint futár lenni teljeshatalmu országos szerencséje van; de

4-er a kérelmezett főhadnagyi rang megadása már csak azért is igényelhető, hogy a gyorsparasztok lovai iránta több respectussal legyenek, s a faluk bírúi nagyobb és teljesebb hatalommal lehessen kiszidni, azon csekélységet nem is említve, hogy a fizetés nagyobodása a futárságnak éppen nem válik rossz egészségre.

— Azt mondják, hogy gr. Széchenyi örütségirohamaiban magát olly teljes hatalommal veri földhez, hogy szobáját egészen ki kellett párnázni. Egy minden pietas nélküli ember ezen hir hallatára azon malitiosus megjegyzést tette, hogy ő hiteles külfölből hallá, miszerint a nemes gróf csak azóta kezdi olly teljes hatalommal földhöz verni magát, mióta szobája ki-párnáztatott. Böse, böse Zungen mit Kren.

— Halljuk, hogy N. Váradon roppant előkészületek tétetnek b. Vai Miklós és Baldacci detto báró teljes hatalommal fogadására. A czéhek ugyancsak dolgoznak, különösen a kötélgyártók egymással versenyeznek. A várt vendégek magos elfogadására egy szilárd alapokra fektetett állvány van készülőben, honnan a felmagasztalando magos vendégek a népségnek örömkönyvit láthatásák. A tojásarusoknál meg van rendelve 10,000 bűdös tojás, melly a fogadás első örömköztörésekor fog használtatni, és 30 mérő rohadat alma, melly reggeliül szolgáland. Némellyek ugyan azt állítják, hogy a megisztelendők csupa szerénységéből nem akarnak N. Váradnak jöni, mert félnek, hogy függetlenségüket olly hő és öszinte ragaszkodás látására csupa kötelezettségből elvesztenék.

— Némelly ömerőink elég susceptibles-ek az iránt, hogy bizonyos honvédtiszt urak a vendéglők éttermeiben, jelenen az Angol királynénál, egy maguk feltett népkával ebédelnek és vacsorálnak. Mi ezen egyáltalában meg nem ütközünk, miután némely egyéneknek életök egész feladata arra van czélozva, „miként imponaljanak másoknak, s miként mutassák ki, hogy ők urak?” s szegényeknek semmiképen sem sikerül, szolgáljon ez megnyugtatasul fenebb érintett ösmérőinknek, kik semmiképen sem tudják megfogni, hogy a tisztiruha alatt néha egyegy Gemeiner is rejtődzhetik.

Csernátóni.

Szerkesztő!

Jelen viszonyainkban meg vagyok győződve, hogy rövid idő alatt nemzetünknek határozott állásba kell magát tenni; mert úgy látom minél tovább halasztatik ez, annál rosszabb leend dolgunk a királlyal. A gyümölcs megérett már, hogy leszakítsák.

Őn lapjában többször mondatott már, hogy a magyar nemzeti-gyűlés függetlenségi nyilatkozatát tegye meg. Közelebb Csernátoni egy ilyen nyilatkozatnak vázlatát is adta.

Én azt hiszem a magyar nemzetnek nincs szüksége függetlenségi nyilatkozatra. Ezzel azt ismerné el, hogy a magyar birodalom nem volt önálló. De hát kitől függött eddig? Ausztriától? ezzel legalább is egy rangban volt. A királytól? Ő a nemzetnek alatta áll. Én tehát semmi függést sem tudok, mely törvényesen létezett volna. Ausztriával kapcsolatban volt a király személye s tán kölcsönös had segélyzési szövetség által; de ha a király vétett, a nemzet, törvény és azon szövetség ellen, ugy őseink példájaként büntetés alá esik. És ha ez nem lehetne más, mint trónotli megfosztás? ez által minden kapocs megszakadt. Nékiunk tehát csak helyzetünkről és ezen eljárásról kell a külföldet értesíteni; mi — véleményem szerint — a nemzet méltóságához illőleg következő értelemben szerkesztett nyilatkozat által történhetik:

A magyar nemzeti-gyűlés nyilatkozata.

Midőn háromszáz év előtt II. Lajos magyar király a szerencsétlen mohácsi ütközetben elesett, a magyar nemzet egy része I. Ferdinánd osztrák fejedelmet a Habsburg-házból választotta királynak, kinek utódjai — miután a más rész által választott Zápolya János és fia kihalt — egyedül ültek a m. trónon.

I. Leopold király hon iránti érdemei után kinyerte a nemzettől, hogy a koronát rendesen a legidősb királyiak örököljék, és csak ezek nemlétében válassza a nemzet ősi szokás szerint királyát; köteles levén azonban a király trónraléptekor esküvel fogadni a nemzet törvényeinek megtartását.

III. Károly király — ki az osztrák tartományokra a sanctio pragmatikát alkotó — a magyar koroná öröklési jogát fia nemlétében a leányokra is kinyerte a nemzettől; minek következtében Mária Theresia s ennek maradéki ültek a jelen időig a magyar királyi trónon, megesküdve mindenik a nemzet törvényei s a magyar birodalom épségbeni fentartására.

Háromszáz év óta a magyar és osztrák birodalomnak népei szorosabb baráti viszonyban voltak. Az osztrák hadsereg osztozotta magyar nemzet hadaiban és viszont a magyar hadsereg, valamint Mária Theresiának megvédette az osztrák tartományokat, ugy Napoleontól az elfoglaltakat teljes hűséggel visszaszerezni törekedett.

E szorosabb viszony olly természetes szövetségben egyesíté a magyar és osztrák birodalmakat, hogy — mint a tapasztalás mutatja — a szövetség alapját nem ismerők által, a két birodalom egynék tartatni látszának; bár a kettőnek köteleke egyedül csak a közös fejedelem személyében lé-

tezett; mert a magyar birodalom népei mindenkor saját törvények szerint Ausztriától független helytartótanács által kormányoztattak és a két birodalom vámoikkal is elkülönözve volt.

Igaz, hogy e százados viszonyok alatt az osztrák kormány folyvást arra törekedett, hogy a magyar birodalmat az osztrákkal teljesen egyesítvén, alkotmányos független állásunkat megsemmisítesse, de e törekvés ellen a magyar nemzet, folyvást is küzdvén, őn állását több világos törvényekkel biztosítani el nem mulasztotta.

Jelen évben a magyar nemzet ezer éves alkotmányát az újabb kor igényei s a műveltség szelidebb szelleméhez alkalmazott törvények hozatala által kijavítá: ugyanis

a.) A birodalom tetemes kárával fenállott nem felelős társulati kormányt önálló felelős miniszteriummá alakította által.

b.) Az eddig kizárólag csak a nemesi rend által gyakorlott politikai jogokat a magyar nemesség páratlan nagy lelkeséggel, míg egy részről a magyar birodalom minden népeire egyenlő joggal hiterjesztette s a törvényhozást népképviselőlet alapjára fektette; más részről a nemességnek közterhektől mentességi jogát eltörölvén, annak birtok aránylag közös viselését önkényt elvállalta.

c.) A régi hűbéri viszonyokat kárpótlás által megszüntetvén, a birodalom minden földjét és összes lakosait kivétel nélkül szabad polgárokká nyilatkoztatta.

Ezen V. Ferdinánd magyar király s egyszerű osztrák birodalmi császár által is szentesített s a nép jólétére irányzott üdvös törvények után a közboldogság és megelégedés örömeinek minden jobb érzésű teljes reménnyel nézett elébe, annyival inkább: mert a király osztrák birodalmi népeinek is alkotmányt ígért.

Azonban sajnosan kellett tapasztalnunk, hogy épen ez üdvös törvények hozatalakor az osztrák kormány által álutakon becsúztatott és törvényesen be sem iktatott horvátországi bán b. Jellachich a törvények és kormány iránti engedelmességet megtagadva, ez új törvényeket hatósága körében nem csak ki nem hirdette, hanem egyesülve Rajachich ó hitű érsekkel, a horvát és magyarországi déli vidékén lakozó rác nyelvű népeket azon ámitással: mintha a magyar nemzet a magyar birodalom idegen ajku lakosait elnyomni, nemzetiségüktől megfosztani, sőt kiirtani akarná, az osztrák császár nevében a törvényes kormány ellen fellázította, Ausztriából nyert pénzzel és fegyverrel ellátva fegyver fogásra bírta s a birodalom magyar és német ajku békes lakóit megtámadta, borzasztó — a történetekben páratlan — kegyetlenséggel öldökölte, falvaikat és városaikat felégette s elpusztította.

Illy iszonyatos körülményekben, miután a magyar hadsereg az osztrák birodalom érdekében Olaszországban harcolna, s a Magyarországon létező osztrák seregek a császári zászló s már császári seregektől is segített lázadás elnyomására elégtelenek lettek volna; a király által ez ügy végett egybehívott magyar birodalmi gyűlés az akkor székvárosából előzött s Insprukban tar-

tózkodó királyt felkérte, hogy Magyarhonba jöven, királyi tekintélyével a lázadás elnyomására hatni méltóztassék. A hű nemzet e kívánságát a király, betegséget okolva, nem teljesítette, még ismételt meghívásra akkor sem, midőn később Bécsbe tette vissza lakását; bár a lázadás nem szűnt meg, sőt folyvást nagyobb terjedelemben idéztetett fel.

Ez alatt a nemzeti-gyűlés a lázadás elnyomathatására szükséges törvényeket elkészíté s a királynak teljes bizodalommal előterjeszté. Azonban a király ezeket nem csak meg nem erősítette, hanem ellenkezőleg a már előbb lázítóknak, s minden hivatalától megfosztottak nyilatkoztatott Jellachichot, a törvényes kormány mellőztével, hivatalába visszahelyezte s lázító eljárását kedvesnek nyilvánította. Sőt miután Jellachich tetemes hadsereggel Magyarországra törvén, mindenütt rabolva s pusztítva Budapest fővárosokhoz közeledett és a rögtön összeállított magyar seregek által megveretvén, seregével együtt Ausztriába szököne, V. Ferdinánd király a már előbb lemondásra kényszerült ministerek helyébe a lázadó Jellachichot a magyar birodalomba törvénytelen alakban királyi biztossá nevezte ki, olly kiterjedt hatalommal, millyent a törvények magának a királynak sem adnak; — a törvények ellenére a nemzeti-gyűlést szinte törvénytelen parancsal eloszolni rendelte, sőt Jellachichnak rabló seregét osztrák katonasággal nyíltan segíteni, Magyarország törvényes hatóságait eltörölni, s az alkotmányosan szabad magyar birodalmat katonai hatóság alá helyezni czélozta. Végre míg egy részről a birodalom keleti részén tartózkodó idegen katonaság és fölitztojé Ferdinand császár nevében békés lakosokat nyílt lázadásra s a magyar nép elleni legborzasztóbb kegyetlenségekre bírták, jelenben pedig a birodalom integritását megszakítani tervezik; más részről egyik osztrák császári hadvezér a m. birodalom éjszaki részét „törvényes rend helyreállítás czime alatt“ idegen fegyveres csapatokkal megtámadta s a rend s teljes békében élő lakosokat pusztította, a császár nevében lázadásra bírni törekedett.

Illy állapotban — miután V. Ferdinánd magyar király, e birodalma népeinek úgy a lázadók, mint osztrák császári katonasága általi megtámadását, gyilkolását, és pusztítását elnézte, sőt miként jelenben már teljesen kivilágosodott — ezen a magyar birodalom függetlensége s törvényes szabadsága ellen egyenesen osztrák császári udvara s kormánya által titkosan előidézett lázadást nem csak megengedte és pártolta, hanem nyílt császári rendeletei által is támogatta; a fejedelmi ház és a birodalom jogait biztosító szerződés félretételével a magyar birodalmat osztrák császári provinciának nyilatkoztatta s ekkép annak törvényes állása ellen nyíltan fellázadott; — a magyar nemzeti-gyűlés az önfentartás terére kényszerítetvén, Kossuth Lajos elnöke alatt egy teljhatalmu ideiglenes kormányt állított és V. Ferdinánd magyar királyt és osztrák császárt, ki esküjét megszegvén, hazaelenes törekvései után a népszerűtetét és birodalmát többé nem bírhatja, valamint azt már valóban el is vesztette, s kitől a nép ön javára többé mit sem várhat — a magyar nemzeti-gyűlés által nevezendő ítélőszék elibe idézvén, addig

